

També, també, també...

Montserrat Abelló és víctima, a *Enciclopedia.cat*, d'un dels defectes estilístics més típics d'una nota biogràfica maldestra. Les quatre últimes frases comencen així: "també ha participat..."; "ha destacat també com a traductora..."; "és també autora..." i "també ha traduït...". Això de banda, l'article encara no recull el seu darrer llibre, *El fred íntim del silenci* (2008), tot i esmentar el recent Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, proclamat amb posterioritat a l'edició.

Bulevard o Boulevard?

Labutxaca respecta les vacil·lacions que l'annotador de la novel·la *El roig i el negre*, Ferran Toutain, va exhibir en l'edició de la "Biblioteca Pompeu Fabra", edició que segueixen. Nota 127: hi parla d'un cafè situat "al bulevard des Italiens". Nota 129: hi parla d'un teatre situat "al Boulevard des Italiens".

Quina llufa?

Un cop ha indicat que veixinar, en la frase "un gos que no era bo per altra cosa que per veixinar", indica "fer veixines, llufar-se", l'annotador de *La Musa vigatana* (Edicions Vitel·la), de Marià Torrent i Vinyas, creu que, poc després, cal indicar al lector que *veixina* vol dir *llufa*, encara que això ja ho diguin la majoria de diccionaris. Però de quina llufa parlem: del bolet, del paper o drap que els nois pengen a l'esquena d'algú el dia dels Innocents, de la ventositat, de la taca d'oli o de greix, de la planta, d'una mentida...?

No rasquen bola

El DIEC2 manté la definició del mot *estíc*, creada pel DIEC1, segons la qual aquest bastó té la part inferior corba. També en l'hoquei sobre gel? Ni el *Primer diccionari* ni la GEC parlen que el bastó hagi de tenir la part inferior corba. I a *hoquei*, el DIEC2 manté, com deia el DIEC1, que es juga amb una bola. També en l'hoquei sobre gel?

Editats per primer cop els poemes de la professora mallorquina Maria Mayol, feminista i republicana

Només havia pogut publicar els seus poemes a la premsa. Maria Mayol (Sóller, 1883-Cala Major, Palma, 1959), professora d'institut i militant republicana d'esquerres, va haver de deixar de banda la projecció de la seva obra literària a causa del seu activisme polític i de la seva acció a favor de la formació intel·lectual de la dona, primer, i, durant la postguerra, per culpa de l'exili i de l'ostracisme a què va ser sotmesa. Autora de seixanta-un poemes, en va donar a conèixer quaranta a través de diverses publicacions –bàsicament, el setmanari *Sóller*– i els restants, així com set en castellà, van restar inèdits. Ara podem llegir-ne la majoria gràcies al Departament de Cultura i Patrimoni del Consell de Mallorca, que els ha convertit en el llibre *Delers i altres poemes*, número 13 de la col·lecció Mixtàlia, edició precedida per un text divulgatiu sobre la vida i l'obra de l'autora, de Mercè Picornell Belenguer.

Nascuda a Sóller, passà, però, la infantesa i la joventut a Bordeus, on el seu pare es dedicava al tràfic de mercaderies. Aquí va poder fer uns estudis en lletres acreditats per la universitat –gramàtica i literatura franceses i geografia i història de França– d'un nivell que si hagués restat a Sóller potser no hauria pogut cursar. El 1921, ja instal·lada a Mallorca, va obtenir el títol de perit mercantil a l'Escola de Comerç de les Balears.

L'empresa més coneguda de Mayol, a banda la seva activitat docent, va ser la creació del Foment de Cultura de la Dona de Sóller. Amb l'adveniment de la República, el seu compromís progressista es va reforçar, sense abandonar mai la seva fe religiosa. Així, es va adherir als moviments autonomistes català i illenc, es va afiliar a Acció Republicana i el 1933 es va presentar candidata a diputada per la Coalició Republicana Socialista.

Després d'haver treballat a l'Institut de Segona Ensenyança de Felanitx, el 1934 va obtenir una plaça al de

Maria Mayol (Sóller, 1883-Cala Major, Palma, 1959) no va poder veure mai publicada en volum la seva poesia.

Vilanova i la Geltrú i deixà Mallorca. L'esclat de la guerra la va sorprendre a la península i això li va salvar la vida, a diferència d'alguns dels seus amics i amigues. Acabada la Segona Guerra Mundial, i després d'haver viscut l'exili a Bordeus, es va instal·lar a Palma, on encara seria vigilada i no tindria cap mena de protagonisme.

Es dibuixen tres etapes ben clares en la producció lírica de Maria Mayol. Del 1918 al 1927, la poeta escriu gran part de la seva obra, una obra que segueix el mestratge de l'Escola Mallorquina. Del 1927 al 1934, escriu alguns poemes de circumstàncies i sis poemes més reflexius. Finalment, a la postguerra escriu de forma més esporàdica. El tema prioritari de la seva poesia és la projecció simbòlica dels elements de la natura. El religiós és el segon gran tema, ja sigui a través del tractament cultural o convencional d'escenes religioses o de la reflexió mística i vivencial. Al marge d'aquests temes, hi ha poemes que es refereixen a circumstàncies o fets concrets de la vida col·lectiva i cultural de Sóller.

Lluís Bonada